

Уста Генко.

(Спира си работѣхъ и са малко позамыслеява) *опасени я жезломъ желѣзнымъ* (малко мысли) *концы земли . . .* (пакъ малко мысли) Туй, дѣдо попе, видишь ли? то ще рече: ще опашешъ змѣхъ съ желѣзны прѣтове, и ще ихъ омотайшь съ съ желѣзны концы. А туй ще са рече, че йоще отколѣ е предистѣлжувано за желѣзныѣ пѣтища и телеграфовыѣ. На, не е ли земята опасана съ желѣзны прѣтове днесъ, на ли виждашь, като е и омотана съ желѣзны концы! . . .

Попѣтъ.

(Очудено и клати глажъ) я глѣдай, я глѣдай! Наистинѣхъ, че тѣй. Царь Давидъ откога туй знаеялъ, ама зеръ пророкъ! йоще едно ми растѣлжувай, уста Генко, сега, че за друго до други пѣхъ: не щѣ да та мажъ сега, глѣдамъ та, че бързашъ. Кога имашъ време, то...

Уста Генко.

Бързамъ (захваща работѣхъ) бързамъ, дѣдо попе, прощавай ама; кое й то?

Попѣтъ.

*Дукъ свой напярже, и угостова и, во еже со-
стрѣляти праведнаго въ тулѣ.* Салъ туй сега...

Уста Генко.

Ж, туй е най лесното въ псалтыря; него го знаехъ и черацыѣ. (Къмъ одного отъ черацыѣ) Дойно, бре! я стани кажи туй, дѣто пита дѣдо попѣ.

Дойно.

(Става, прѣстѣлжа полетка съ разгърнатѣхъ книгѣхъ,